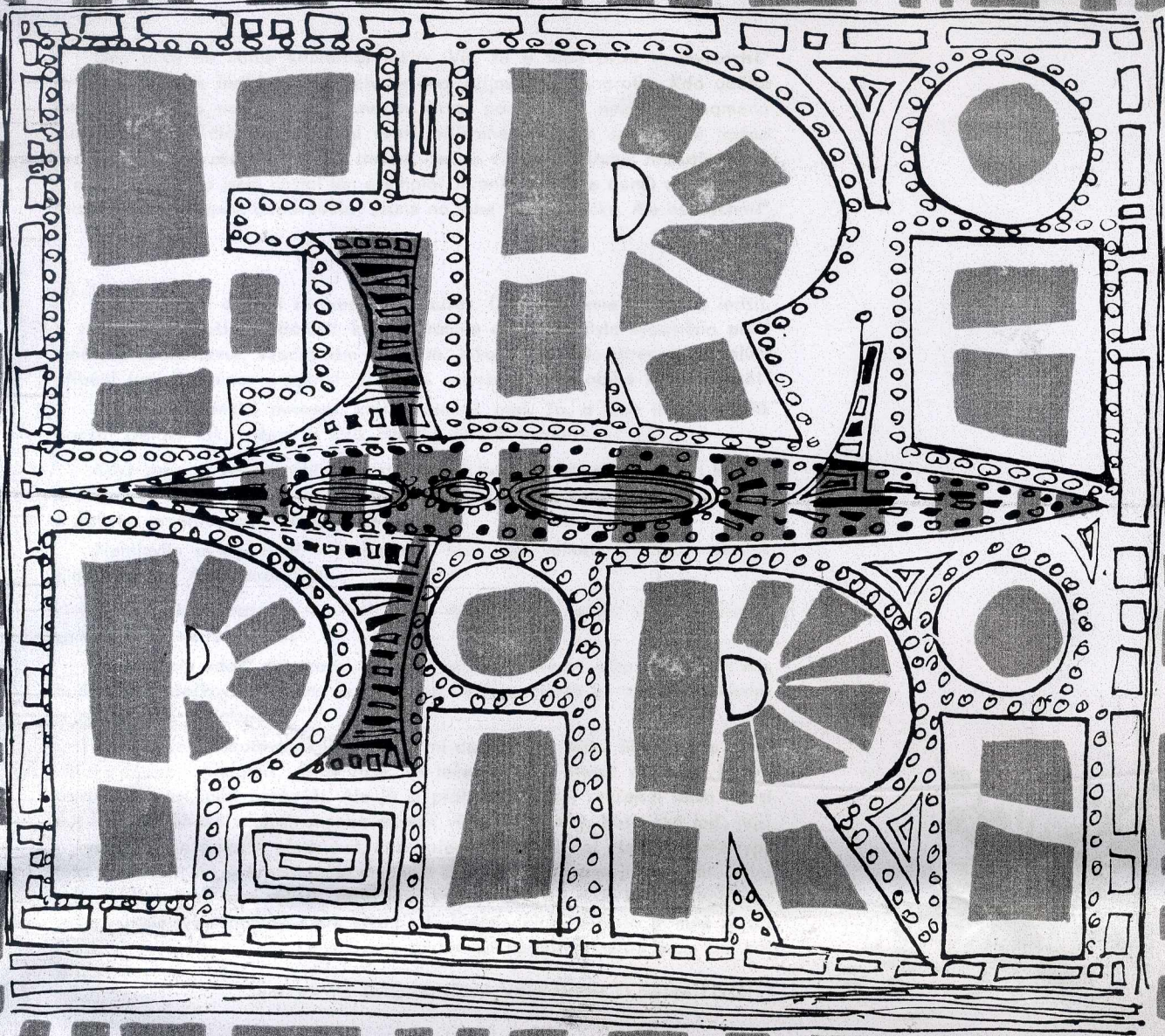

● DIVADLO PETRA BEZRUČE ●

● DŮM KULTURY PRACUJÍCÍCH OSTRAVY ●

● DŮM KULTURY PRACUJÍCÍCH OSTRAVY ●

● DIVADLO PETRA BEZRUČE ●

Den poté mi náhle kamarádi řekli: „Viš, že o tobě psali v novinách?“ Bylo tam několik řádků o mém letu, jméno, příjmení a fotografie. Kdo udělal fotografii a kdo napsal článek nevím. První pochvala v novinách znamená mnoho v životě člověka. Bylo mi velmi příjemné, že jsem spatřil své jméno v novinách, ale zároveň trochu trapné, že ze všech soudruhů napsali právě o mně. Ale přesto jsem poslal ten exemplář Jitřenky mládeže domů do Gžatsku. Maminka mi v dopise odpověděla: „Jsmo na tebe hrdí, synáčku. Ale nezpychni!“

III.

Začalo permé období závěrečných zkoušek. Celé dny jsme trávili na letišti. A v této době došlo k události, která ohromila celý svět. Byla vypuštěna první umělá družice Země. Vzpomínám si na to, jako by to bylo dnes. K letadlům přiběhl Jurij Děrgunov a vykřikl: „Družice – naše družice obíhá kolem Země!“

Pocítil jsem lehké mrazení, které jsem už znal. To, o čem toho už tolik napsal světový tisk, o čem se tolik mluvilo, se uskutečnilo!

Když jsme se večer vrátili z letiště, běželi jsme všichni do Leninova koutku k přijímači, dychtivě jsme naslouchali novým a novým zprávám a reportážím o pohybu prvorozence světové kosmonautiky.

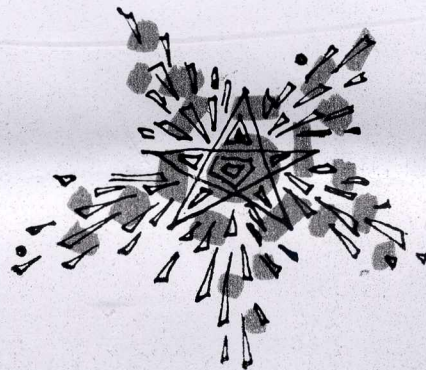
Nemluvilo se než o ní. My všichni – žáci, naši velitelé i učitelé, jsme si kladli otázku: A co bude dál?

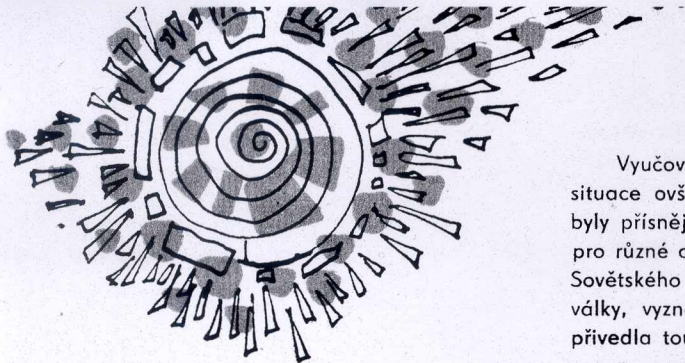
„Za nějakých patnáct let, hoši“ živě vykládal můj přítel Valentin Zlobin „poletí do vesmíru člověk!“

„Poletí, ale kdo?“ navazoval na jeho řeč Kolja Řepin. „Do té doby z nás budou už stařečkové. A s lety se zpomalují reakce, člověk už tak dobře nevidí a neorientuje se jako dřív.“

Začali jsme diskutovat, kdo poletí první do vesmíru. Jedni říkali, že to bude nějaký vědec - akademik, druzí zase, že inženýr, třetí dávali přednost lékaři, čtvrtí biologovi, pátí potápěči. Ale já si přál, aby to byl zkušební letec. Musí mít ovšem hluboké znalosti mnoha odvětví vědy a techniky. Kosmická loď, jejíž obrysy bylo jen těžko si představit, bude přece složitější, než všechny známé typy letadel. A řídit takovou loď bude mnohem těžší. Zkoušeli jsme ji nakreslit. Jedni si ji představovali jako raketu, druzí jako kouli, třetí jako disk. Každý doplňoval tento nákras svými návrhy, které vyčetl z knih vědeckých fantastů. A mně se při kreslení do sešitu znovu zmocňovala touha po vesmíru, kterou jsem se bál přiznat i sám sobě.

(ÚRYVKY Z GAGARINOVA VYPRÁVENÍ O SVÉM ŽIVOTĚ)

I.

Vyučování začalo. Průmyslovka byla v ulici Sacca a Vanzettiho. Tady byla situace ovšem mnohem vážnější než v základní a učňovské škole. Požadavky byly přísnější a vyučovací základna solidnější – laboratoře, knihovna, kabinety pro různé obory. V naší skupině bylo třicet pět lidí, kteří se sjeli z různých měst Sovětského svazu, mezi nimi i několik komunistů, účastníků Velké vlastenecké války, vyznamenaných řády. Byli to už ženatí lidé, měli děti. Všechny sem přivedla touha po vědění, snaha přinést vlasti co nejvíce užitku.

Z počátku šlo učení ztuha. Lidé odvykli školním lavicím a čtyřky jen létaly. Nám třem, Peťuškovovi, Čugunovovi a mně šlo učení snadno; měli jsme v paměti ještě všechno čerstvé. Říkali nám „nerozluční Moskvané“ a často se k nám obraceli o pomoc. Ochotně jsme soudruhům pomáhali, když jim bylo něco nejasné. Některým šla zvláště špatně matematika. Je to takový předmět, že vynecháš-li dvě nebo tři lekce, nebo si špatně zapamatuješ nějakou formulu nebo pravidlo, v budoucnosti se ti to vymstí. Ale my tři jsme měli matematiku rádi. Věděli jsme, že v dnešní době, v atomovém věku se bez matematiky neobejdete. Všecko je založeno na přesných výpočtech. Každý toužil mít logaritmické pravítko.

II.

Nadešel červenec. Dny byly parné, večery dusné. Jednoho takového dne si Dmitrij Pavlovič nesedl jako obvykle ke mně, do kabiny – byla to „žlutá šestka“ – nýbrž zůstal na zemi a řekl: „Poletíš sám.“

Ačkoliv jsem na ta slova čekal už týden, hrklo ve mně. Poslední dobou jsem mnohokrát sám startoval a přistával. Ale měl jsem vždycky za zády člověka, který mohl svým zásahem napravit mou chybu.

Pojížděl jsem na čáru startu, přidal plyn, odlepil ocas letadla a ono plavně vzlétlo. Zmocnilo se mne nevýslovné nadšení. Letím. Letím sám! Řídil jsem přece letadlo i dříve, ale nikdy jsem neměl pocit, že je řídim sám, že mi nepomáhá instruktor. Splynul jsem s letadlem tak, jak asi splývá jezdec s koněm při zběsilé jízdě. Všecky součástky letadla se staly vysílači mé vůle, stroj se podroboval mému přání a dělal, co jsem chtěl.

Opsal jsem okruh nad letištěm, vypočítal si přistání a přistal s letadlem u „téčka“. Náladu jsem měl výbornou, všecko ve mně zpívalo. Ale jak se sluší, nedával jsem to na sobě znát, jako by se nestalo nic zvláštního. Vystoupil jsem z kabiny a hlásil Dmitriji Pavloviči. Úkol splněn.

„Výborně“ řekl instruktor. „Blahopřeji ti“.

1. telegram:

SAŠO, POŠLI FOTOGRAFII A ČLÁNEK
DO PROGRAMU

DIVADLO

2. telegram:

FOTOGRAFII NEMÁM STOP ČLÁNEK VÁM
NEDÁM STOP NEMÁM ČAS STOP
PÍŠU HRY PRO DĚTI

LICHÝ

Tak nám nezbyvá, než abychom vás s autorem hry Fripiri seznámili sami. Možná, že to ani moc nebude potřeba, protože ho jistě už znáte, vlastně jeho hry. Buď z našeho divadla nebo z televize. Napsal totiž Aladinovu lampu a Cínového vojáčka. Byly to pohádky. Tu druhou jsme před rokem hráli v našem divadle. Tentokráte se autor podíval ne do pohádky, ale do skutečného světa, ve kterém žijeme. Napsal hru o skupině pionýrů z našeho ostravského průmyslového kraje. O chlapcích a děvčeti, kteří ve svém příběhu přicházejí na řadu zajímavých věcí. A jaké poučení si ze svého dobrodružství vzali, to už vám nebudeme říkat. Jistě to sami poznáte. Na konec ještě poděkování autorovi, mladému režiséru Sašovi Lichému, za to, že tuto hru napsal a přání, aby i nadále zůstal mladým návštěvníkům divadla věrný. Přejeme mnoho dalších úspěchů a hezkých her.